

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul V • Nr. 21 (139) • 24 noiembrie 2024

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să făptuim milostenia cu toată inima!

Sfântul Cuvios Serafim de Sarov

Si cea mai mică milostenie cântărește mult în drumul nostru spre câștigarea Împărăției lui Dumnezeu. Trebuie însă să făptuim milostenia cu toată inima noastră, după cum învață Sfântul Isaac Sirul: „Înainte de a da milostenie cuiva care o cere, privește-l cu ochi veșeli și mângâie-l în necazul lui cu vorbe blânde”.

Cultul divin - simboluri și semnificații

Vindecarea trupească și sufletească a oamenilor, ca efect al întâlnirii acestora cu Mântuitorul Iisus Hristos prin Sfânta Euharistie (2)

Preot Tabarcea Marius Ionuț

(continuare din numărul anterior)

Sfânta Împărtășanie (Euharistia)

Euharistia este cea mai mare taină, mai presus decât oricare alta. „Mai încolo de ea nu se mai poate merge, nici nu se mai poate adăuga ceva” spune Sfântul Nicolae Cabasila. Cu adevărat ea este – adaugă același autor – „taina care cuprinde în sine mulțimea darurilor și leacurilor dumnezeiești”, prin această taină neprimindu-se, ca în toate celelalte, „darurile Duhului Sfânt, oricât de bogate ar fi ele, ci pe însuși Vistiernicul acestor daruri, comora întru care încape toată bogăția darurilor”; „este vorba chiar de dobândirea Celui înviaț”; „noi nu ne cuminecăm cu vreo bunătate de a Lui, și nici nu ne împărtășim cu vreo rază sau cu vreo strălucire din discul Soarelui dumnezeiesc, ci din însuși discul acesta”. De aceea, această taină este cea mai desăvârșită dintre toate tainele și toate celelalte spre ea tind.

Împărtășindu-se cu trupul și sângele lui Hristos, în Care locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii (Coloseni 2, 9), omul îl primește pe Însuși Dumnezeu în sufletul și în trupul său. Euharistia nu-l face pe om asemenea lui Hristos, precum celelalte Sfinte Taine, ci cu adevărat îl hristifică: „Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el” (Ioan 5, 56). Trupul și sângele lui Hristos se răspândesc în toate mădularele noastre, și noi devenim „hristofori”; „astfel, după cuvântul apostolului Petru (2 Petru 1, 4), ne facem „părtași dumnezeieștii firi”, spune mai departe Sfântul Chiril al Ierusalimului.

(continuare în pagina 2)

Crâmpie din lumina sărbătorii

Bunătatea se lucrează zi de zi. Mântuirea nu se obține doar de Crăciun și de Paști

Protos. Ioan Dumitru Popoiu | doxologia.ro

Nu numai Dumnezeu poate da mântuirea. Aceasta explică oarecum de ce Iisus îi spusese bogatului, în Evanghelia de astăzi, că numai Dumnezeu este bun.

Bunătatea în înțelesul ei cel mai pur, este exclusiv un atribut divin. La fel, singurul lucru bun e cel care duce la mântuire, la salvarea sufletului din pierzanie. Dar oamenii nu reușesc singuri să ajungă până acolo. Intervin în viață tot felul de piedici, dorințe, patimi, neputințe, care îi separă de Dumnezeu. Până și cel care împlinește legea încă din tinerețe, tot are o mică slăbiciune care îl ține de la mântuire ca ghiuleaua legată de piciorul ocnașilor de odinioară. Chiar și bunătatea venită numai din respectarea legii și nu dintr-o inimă caldă, lipsită de limite și dăruitoare întru totul, nu este bunătate cu adevărat. Noi oamenii suntem obișnuiți să iubim condiționat și să fim buni pentru a primi ceva la schimb, fie că e vorba despre câștiguri pământești, fie cerești. Dar bunătatea necondiționată vine de la Dumnezeu, ca și sfințenia sau dreptatea. Din acest motiv sfinții pe care îi cinstim nu sunt sfinți prin puterea lor, ci fiindcă se împărtășesc din sfințenia lui Dumnezeu. Ei sunt oameni ca și noi, cu neputințe, cu imperfecțiuni, uneori cu pete în biografie, dar cinstiți în Biserică nu ca eroi solitari, ci ca unii care au încercat să imite cât mai fidel modelul de bunătate, dreptate, iubire și sfințenie dat de Hristos.

Se obișnuiește să se spună că Decembrie este luna cadourilor, sau că „de Crăciun trebuie să fim mai buni”. Aceste două îndemnuri sunt de mare ajutor la sfârșitul anului, când putem să tragem linie și să facem bilanțul unui an și al acumulărilor de-a lungul lui, fie că e vorba de cele materiale, fie de cele spirituale. Dar nu e de ajuns ca să rămânem la sloganuri și mesaje de publicitate. A face cadou celor dragi e un gest de recunoștință și dragoste, însă mântuirea nu se obține doar de Crăciun și de Paști. Unul dintre pericolele vieții noastre poate fi și acela de a crede că, făcând milostenie de marile sărbători, ne-am îndeplinit datoria față de semenii noștri și suntem drepti înaintea lui Dumnezeu sau, cel puțin, ne-am răscumpărat din păcate. Adevărul este că, dacă bunătatea nu ne-a devenit o caracteristică de toate zilele, mai avem de mers pe calea către rai. Cu toate acestea, nădăjduim că Dumnezeu, la Care toate sunt cu putință, ne va mântui și pe noi, cei imperfecti și care ne amintim de El numai la zile mari.

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru

Ectenia mare (7d)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Pentru sfânt locașul acesta, pentru țara aceasta, pentru toate orașele și satele și pentru cei ce cu credință viețuiesc într-însele...

Rugăciunea patrunde acum în spațiile hotărnicilor omenești, în ordine descrescândă: țara, orașe, sate. Observăm însă că noi ne-am mai rugat o dată pentru sfântă biserică aceasta, ceea ce ar însemna că acum ne repetăm. Da și nu. După alcătuirea lui de către Sfinții Părinți, textul acestei Liturghii a fost folosit mai întâi în obștile monahale, așa că versetul începea cu: Pentru sfântă mănăstirea aceasta, spațiul sacru având prioritate asupra celorlalte. Înlocuirea cuvântului mănăstire cu locaș este o simplă adaptare la condiția bisericilor „de mir”. În mănăstiri însă este respectat originalul.

Pentru buna întocmire a văzduhului, pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vremuri pașnice...

Din spațiile hotărnicite, rugăciunea zboară acum în cele stihiale. Prin buna întocmire a văzduhului înțelegem condițiile atmosferice optime pentru agricultură și, în general, pentru hrana omului, adică pentru îmbelșugarea roadelor pământului. Vă rog să nu uitați că de-a lungul vremii, treptat-treptat, Dumne-

zeu i-a cedat omului controlul asupra naturii, cu o singură excepție, meteorologia, pe care și-a pastrat-o pentru Sine. De aici, importanța acestei rugăciuni pentru viața întregii omeniri, ca și sfințenia semnului crucii de pe fruntea țaranului când începe să are; el știe că totul depinde numai de voia lui Dumnezeu, singurul care-i poate dărui și vremuri pașnice, adică lipsite de vremurile potopului, grindinei sau înghețului timpuriu. Tot din roada pământului aducem la altar jertfa de pâine și vin.

Pentru cei ce călătoresc pe uscat, pe ape și în aer; pentru cei bolnavi, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei robiți și pentru mântuirea lor...

Iată câteva categorii de oameni pe care, de obicei, nu-i cunoaștem, care trăiesc pe undeva departe de noi, dar cu care comunicăm prin mijlocirea rugăciunii, în semn de solidaritate cu trebuințele, grijile și suferințele lor. Aceștia, datorită circumstanțelor în care se află, nu pot fi de față la Sfânta Liturghie; de aceea ne rugăm pentru ei și în locul lor.

[Aici, la cerere sau trebuință, se intercalează rugăciuni speciale, pe care preotul le are la îndemână în Liturghier.]

Pentru ca să ne izbăvim noi de tot necazul, mânia, priemejdia și nevoia...

În limba română – mai ales în limbajul biblic și liturgic – pasivul este uneori exprimat prin reflexiv, ceea ce îi conferă poziției o anume savoare. În cazul de față, noi știm că izbăvirea (ca și mântuirea) vine de la Dumnezeu, dar ea se face și prin participarea noastră în măsura în care o cerem prin rugăciune sinceră și încrezătoare. (Va urma)

Cultul divin - simboluri și semnificații

Vindecarea trupească și sufletească a oamenilor, ca efect al întâlnirii acestora cu Mântuitorul Iisus Hristos prin Sfânta Euharistie (2)

Preot Tabarcea Marius Ionuț

(continuare din pagina 1)

„Prin această Sfântă Taină i se dă omului „o hrană nouă și proprie nașterii celei de-a doua”. „În toate privințele această Taină este desăvârșită, scrie Sfântul Nicolae Cabasila, și nu există nici una dintre trebuințele credincioșilor pe care să nu o poată ea mulțumi cu toată deplinătatea”.

De aceea Sfinții Părinți nu numai că văd în ea leac și doctorie, ci o socotesc chiar leacul prin excelență, care vindecă toată relele legate de păcat. „Nu este boală care să nu dea înapoi prin puterea acestei doctorii. Ea stinge toată boala”, spune Sfântul Ioan Gură de Aur.

Sfântul Nicolae Cabasila numește Euharistia „singurul leac împotriva răutăților firii omenești”. „De aceea alergăm la acest leac nu numai o dată, ci mereu (...); căci mâna ajutoare a doctorului trebuie să ne fie cât mai la îndemână că să poată vindeca materia noastră atunci când vrea să se strice”.

„Împărtășirea cu preacuratele și de viață făcătoarele Tale Taine să-mi fie spre tămăduirea sufletului și a trupului”, îi cerem lui Hristos înainte de împărtășire, într-o rugăciune alcătuită de Sfântul Vasile cel Mare. Aceeași rugămintă se face și în prima rugăciune de după împărtășanie. Iar în altă rugăciune, a Sfântului Ioan Gură de Aur, cerem ca împărtășania să ne fie „spre însănătoșirea smeritului meu suflet și trup”.

Sfântul Ioan de Gaza, vorbind despre Sfintele Taine spune: „Pe cei păcătoși care se apropie de Sfintele Taine ca niște raniți și ca unii ce cer milă, pe aceștia Domnul îi tămăduiește”. Trupul și sângele lui Hristos, răspândindu-se în trupul și sufletul celui care le primește prin Sfânta Împărtășanie și

amestecându-se cu ele, lucrează cu putere tămăduitoare în întreaga ființă a omului. Ele curăță sufletul și trupul de toată întinărirea păcatului, îl vindecă pe om de bolile patimilor care s-au abătut peste el din pricina negrijii sale de a viețui potrivit darurilor primite la Botez. Căința și lupta împotriva păcatului contribuie desigur la tămăduirea omului, dar ele nu sunt de ajuns și nu aduc nici un folos dacă nu sunt însoțite de leacul desăvârșit care este Euharistia. Trupul și sângele lui Hristos, arată Sfântul Nicolae Cabasila, „îndreaptă chipul Său în noi ori de câte ori dă semne că vrea să se strice”, „reînnoiește frumusețea noastră sufletească de altădată”, „vindecă materia noastră atunci când vrea să se strice” și „întărește iarăși voința atunci când este îndoielnică”. Preacuratele Taine unifică făptura omenească dezbinată și sfâșiată de păcat, aducând-o la integritatea inițială.

Așa cum vedem din rugăciunile de dinainte și de după împărtășire, Preacuratele Taine au puterea de a lumina cugețul omului, de a alunga gândurile răutății și de a fi stavilă reținerii obiceiuri. De asemenea, ele îl fereșc pe creștin de tot răul și de toată lucrarea diavolească, aducând mântuirea sufletului și a trupului. Ele sunt adevărată hrană pentru suflet și trup, le țin în viață, le întăresc și le fac mai puternice și aduc „împăcarea puterilor sufletești”. În vreme ce înstrăinarea de Dumnezeu i-a adus omului moartea, această Sfântă Taină îl repune pe om în starea de comuniune cu Dumnezeu și îi redă viața (cf. Ioan 6, 57), fiind cu adevărat singurul izvor de viață dătător (cf. Ioan 6, 51 și 53-54).

„A aduce iarăși la viață pe cei care au murit din cauza păcatelor, așa ceva numai împărtășania poate face”, scrie Sfântul Nicolae Cabasila. Primind prin Prea Sfânta Taină pe Însuși Cel care este pricinuitorul vieții și Viața însăși, făptura omului primește belșug de viață, căci îl primește pe însuși Dumnezeu (Ioan 6, 57) și viața dumnezeiască. „(Omul) trăiește nu numai în urma mănăririi firești, cu care ne hrănim, căci aceasta nu ne dă prin sine viață (...), în timp ce Pâinea vieții este însăși viață, care face viu pe cei ce gustă dintr-însa”.

„Hrana trupească se preschimba... în sânge hrănitor; în împărtășanie lucrurile stau chiar dimpotrivă: însăși Pâinea vieții schimbă, preface și umple de viață pe cel ce se împărtășește”. Împărtășania îi dă omului viața cea veșnică (Ioan 6, 51-58), făcându-l nesticăcios și nemuritor. De aceea Clement Alexandrinul numește Euharistia „leacul nemuririi”, la fel ca Sfântul Ignatie Teoforul, care adaugă: „și doctorie pentru a nu muri, ci a trăi veșnic în Iisus Hristos”. (Va urma)